

[Johan Asmussen.]

går morges fik jeg i hænde den dupliserede udvalgsbetænkning. Den har muligvis foreligget på mit kontor i lørdags, men jeg fik den i hvert fald først i hænde i går morges, en omfattende udvalgsbetænkning med ændringsforslag på stribe. Jeg må sige, jeg blev rystet over at se den behandling, venstre og de konservative under udvalgsbehandlingen har været ude for, og jeg kan godt forstå, at man ikke har kunnet afholde sig fra at give udtryk for det i betænkningen, og at også både venstres og de konservatives ordførere her har fremdraget dette. Jeg synes, det i virkeligheden ikke kan påtales stærkt nok.

Men nu skal vi altså her, et par dage efter at sådanne i virkeligheden ganske nye forslag er kommet frem, behandle dem. I realiteten forekommer det mig nærmest at være ny første behandling, der er tale om, Det må sikkert være vanskeligt for dem, der har deltaget i udvalgsarbejdet; for os andre er det i virkeligheden umuligt på tilstrækkelig samvittighedsfuld måde at grave sig ned i alle disse indviklede forhold, i det hele taget at få facon på, hvordan de hænger sammen; det kan godt tage flere dage, og det er en arbejdsform her i tinget, som der navnlig for et nyt medlem kan være grund til at beklage sig ganske alvorligt over.

Fra mit partis side er der tidligere ved et par lejligheder givet udtryk for, at vi på den ene side ikke opfattede os som forkæmpere for, at folk med uforholdsmæssigt store indtægter ved ejendomssalg skulle kunne beholde dem ubeskattet, og på den anden side givet udtryk for, at vi i princippet kunne støtte de tanker, som venstre og de konservative havde gjort sig til talsmænd for med hensyn til en frigørelsesafgift. Vi har derfor ventet med interesse på, i hvilken form de ville komme til at foreligge her. Nu kommer de altså i virkeligheden ikke til at foreligge sådan, som det egentlig har været tænkt, men i form af nogle hastigt udarbejdede ændringsforslag til regerings-

forslaget, som blev fremsat i november måned.

Jeg ser, at den højtærede finansminister støttet af flertallet i socialdemokratiet, det radikale venstre og SF har gjort en vis reverens for noget af det, som venstre og de konservative havde tænkt sig; man har imødekommet det med et forslag om at fritage en- og tofamiliehuse under 1.400 m², men lad mig sige med det samme, at vi er ganske enige med venstre og de konservative om, at man må betegne det som aldeles utilfredsstillende. Jeg kan ikke lade være med at tilføje, at jeg synes, det er udslag af en form for klassepolitik, at man netop vil sætte grænsen så lavt som ved 1.400 m². Jeg hører endda, at det har voldt noget besvær for det radikale medlem af udvalget at få grænsen hævet fra 1.300 til 1.400 m². Jeg vil indrømme, at det havde været uhyre upraktisk med 1.300 m², men selve det, at det har voldt besvær, er udtryk for en klassebetonet indstilling. Man finder et tal, det er igen den gamle historie med „tænk på et tal“. Hvordan man bærer sig ad med at finde det, ved jeg ikke, men jeg kan ikke se nogen rimelighed i at gå så langt ned, når det drejer sig om at vurdere, om der overhovedet skal beskattes eller ikke; dér er jeg mere enig i det, venstre og de konservative havde i deres forslag, nemlig de 2.500 m².

Men det er dog en forbedring af lovforslaget — det må erkendes — på et enkelt begrænset punkt, og der er også et par andre tilløb til noget bedre netop med hensyn til størrelsen af de forbedringer, som kan medregnes ved opgørelsen af anskaffelsesprisen. Dé har man tidligere kun villet tage forbedringer på 2.000 kr. i betragtning, nu går man ned til 1.000 kr. VK vil gå ned til 500 kr., det synes jeg også principielt er bedre; men skal man overhovedet se principielt på det, er det i det hele taget ulogisk ikke at ville regne enhver forbedring med. Når man sætter en bundgrænse, kan det kun være ud fra det rent praktiske hensyn, at man kan ikke regne med 25 kr., man kan måske heller ikke regne med 100 kr., så